

CHƯƠNG 14

Bì Thảm Trên Bước Đường Cùng

Cùng lúc ấy.

Trong hai khóe mắt Châu Quyền cũng đỏ lên, nước mắt long lanh chạy từ từ xuống.

Người đại sư huynh này dù sao đối với Đường Thế Dân cũng có mỗi cảm tình đậm đà từ trước.

Nhưng giữa tình cảnh này Châu Quyền không dám mở lời xin tội cho người sư đệ mình. Chỉ vì quy củ của sư môn rất nghiêm minh.

Riêng Hạ Hầu Thiên mặt lăm lè khó hiểu, hắn không thềm nhìn Đường Thế Dân.

Lúc đó Thượng Quan Vũ cố ngăn nén đi giọt lệ, nghiêng răng nói với Đường Thế Dân:

- Con hãy nói ra đi.

Đường Thế Dân cũng ngăn cơn xúc cảm tột cùng trong lòng, lấy sự bình tĩnh nói với Thượng Quan Vũ:

- Đệ tử mang ơn sư phụ từng dạy dỗ trong nhiều năm trời nay gặp cảnh ngộ này không còn có thể báo đáp được, nên chỉ xin nói một lời cùng sư phụ, đệ tử không hề giết nhị sư huynh, cho nên sau khi đệ tử chết đi rồi, mong sư phụ gia công tìm kiếm tra xét lại minh bạch coi hung thủ nào hành động còn ung dung tự tại.

Như vậy đệ tử cũng toại nguyện nơi chín suối rồi.

Hạ Hầu Thiên nhìn qua bằng cặp mắt lạnh lợi:

- Đường Thế Dân, mãi tới giờ phút này ngươi vẫn còn chưa chịu nhận giết nhị sư ca hay sao. Chẳng lẽ sư huynh tự tử à?

Đường Thế Dân quét cặp mắt lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Thiên một cái tỏ sự căm hờn khôn tả.

Chàng không trả lời hắn mà chỉ nói với sư phụ:

- Nay xin sư phụ từ bi ban cho đệ tử một cái chết được yên lành.

Thượng Quan Vũ cắn răng cau mày nghĩ ngợi một chập rất lâu vừa nhìn gắn vào gương mặt đẹp tuyệt thế của Đường Thế Dân.

Cuối cùng Thượng Quan Vũ buông trầm:

- Đường Thế Dân, nay người chết không thể sống lại, còn người tội giết sư huynh đã bị đồn đãi khắp giang hồ, miền Nam chẳng còn ai không biết. Nếu lão phu tha tội cho người thì sau này làm sao giữ được quy củ nghiêm minh của bản môn nữa. Giang hồ hay tin sẽ đàm tiếu như thế nào. Vậy sư phụ có một cách giải thoát cho người.

Đường Thế Dân cúi đầu:

- Xin sư phụ ban cho đặc ân đó.

- Sư phụ thu hồi toàn bộ công lực của người kể từ nay trở đi bản môn không còn xem người là đệ tử nữa. Như thế ta đã ban ân huệ cho người rồi.

Đường Thế Dân cúi lạy:

- Sư phụ, nay đệ tử tự nguyện rồi, mong sư phụ ban cho đệ tử một cái chết toàn thân, như thế cũng hài lòng lắm rồi.

Hạ Hầu Thiên chen vào:

- Bẩm sư phụ, kẻ dưới giết hại người trên tội nặng đó không thể nào tha chết được, xin sư phụ căn cứ theo quy luật của bốn môn mà gia hình tên đồ đệ phản phúc cho rồi.

Thượng Quan Vũ thét:

- Hãy câm miệng lại, chuyện này không có phần của người dự vào, lão phu tự biết và xử liệu rồi.

Bị Thượng Quan Vũ thét mắng Hạ Hầu Thiên rung động cả thân hình, tháo lui một bước không dám thốt thêm nữa.

Hắn lăm lết nhìn Thượng Quan Vũ vừa ném mắt sang Đường Thế Dân như hăm hực trong lòng lắm vậy.

Bấy giờ Thượng Quan Vũ giơ cánh tay từ từ lên cao.

Lão nhân vận công lên hai ngón chỉ như hai con dao bén nhọn sắp điểm vào hai nơi hiểm huyệt của Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân vẫn còn quì dưới đất, thần tình biến đổi mồ hôi tháo ra nhưng vẫn cắn răng mà chịu.

Đại sư huynh Châu Quyền trông thấy tiểu sư đệ của mình sắp bị thu hồi công lực thì quay đi nơi khác chứ không dám nhìn cái cảnh tượng đau thương sắp diễn ra.

Thượng Quan Vũ sắp điểm vào huyết đạo của Đường Thế Dân, nhưng hãy còn ngập ngừng.

Chính trong giờ phút ấy.

Một giọng hét dạn dàng nổi lên:

- Hãy ngưng tay!

Bốn thầy trò của Đường Thế Dân cũng vì tiếng hét này giật nảy mình lên.

Tiếng hét vừa kịp dứt!

Đã thấy một hình dáng hiện ra. Bốn người cùng nhìn lại.

Đó là một thiếu nữ diễm kiều.

Nàng thiếu nữ không ai khác hơn là Hồng Tiểu Ngọc.

Kế đó là xuất hiện thêm một người.

Người này chính là nữ tỳ Đinh Hương.

Tâm thần Đường Thế Dân chấn động. Thượng Quan Vũ thu hồi ngọn chỉ. Lão nhân trợn mắt nhìn Hồng Tiểu Ngọc, Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên tức thì xông tới ngăn Hồng Tiểu Ngọc lại.

Thượng Quan Vũ trầm giọng:

- Hồng cô nương đây không phải là khu vực tòa Phong Bảo.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng:

- Không phải khu vực Phong Bảo rồi muốn tự ý giết người là giết hay sao? Lão tiền bối tỏ ra quá nóng nảy rồi đó.

Hạ Hầu Thiên lạnh lùng:

- Hồng cô nương! Cô nương tới đây toan xen vào câu chuyện của người khác hay sao? Cô nương đã nhất định như vậy?

Hồng Tiểu Ngọc khe khẽ hất tay một cái.

Cô gái lãnh đạm:

- Hãy đứng tránh qua một bên. Trước mặt bản cô nương, không có chuyện múa nanh, múa vuốt của nhà ngươi.

Hạ Hầu Thiên đỏ cả mặt.

Hắn thò tay vào lưng.

Soạt!

Liền đó Hạ Hầu Thiên đã rút thanh trường kiếm cầm tay.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng:

- Thôi, hãy cất vào đi, bản cô nương không tính gây chuyện đầm máu, ngươi dùng vũ khí để làm gì.

Miệng của Hồng Tiểu Ngọc nói, con mắt thì nhìn qua phía Thượng Quan Vũ.

Cô gái nói:

- Thượng Quan lão tiền bối, nay lão tiền bối cư xử cùng Đường tiểu huynh như thế, chỉ sợ e rồi không khỏi mang tiếng quá gấp rút trong hành động và không giữ được trật tự của môn phái.

Thượng Quan Vũ nổi giận:

- Lão phu không thể đáp ứng lời yêu cầu của Hồng cô nương.

Hồng Tiểu Ngọc trầm mặt xuống:

- Nếu lúc này không nhờ văn bối cực lực tranh cãi, các sư đồ của lão tiền bối có thể nào vô sự rời khỏi tòa Phong Bảo được không?.

Thượng Quan Vũ đứng mày lên:

- Vô lễ, ngươi đã quá khinh bốn môn, chuyện lão phu phải làm thì nhất định trước sau gì cũng phải hành động. Nay ngươi cứ bảo thân phụ ngươi ra đây, mấy thầy trò lão phu tuy từ miền Bắc tới, vốn vẹn có ba người, song ta không hề biết kiêng sợ sự đông đảo của Phong Bảo nhà ngươi đâu.

Hồng Tiểu Ngọc bĩu môi:

- Văn bối không cần chủ nhân của tòa Phong Bảo ra mặt làm gì, một mình văn bối đây đối phó cũng được rồi.

Thượng Quan Vũ giận quá hỏi:

- Vậy thì nay người xử trí thế nào đây?

Hồng Tiểu Ngọc đáp:

- Văn bối xin lão tiền bối thả Thế Dân huynh.

Thượng Quan Vũ trầm giọng:

- Không thể được.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh giọng:

- Nếu lão tiền bối đã nhất định như thế, thì đừng trách sao văn bối lại thất lễ với lão tiền bối.

Vừa nói nàng vừa chạy qua khu rừng nói lớn:

- Nhị thúc, thúc thúc không dám ra mặt đối diện với người ta hay sao mà còn lẩn trốn mãi như thế?

Một giọng khàn khàn từ trong rừng đưa ra:

- Ha ha... có nhị thúc đây!

Một lão nhân áo vàng từ từ xuất hiện.

Nháy mắt lão nhân áo vàng đã hiện diện sân trường.

Đường Thế Dân không quay mặt lại nhìn song chàng vốn đã biết vị sư thúc mà Hồng Tiểu Ngọc gọi đó là ai rồi.

Chàng đã gặp lão nhân này một lần.

Lão nhân áo vàng đối diện cùng Thượng Quan Vũ, vòng tay thi lễ, cười khà lên:

- Ha ha... Thượng Quan đại ca, chúng ta không hề gặp nhau kể đến nay đã gần mười năm, song đại ca đã gây dựng một sự nghiệp lẫy lừng ở miền Nam thật là vạn phúc.

Thượng Quan Vũ nhìn lão áo vàng trầm giọng:

- Phải chăng các hạ đây là Triệu Nhị Tiền Sinh?

Lão nhân áo vàng cười nhe răng:

- Thượng Quan đại ca trí nhớ rất dai, tại hạ vốn tên là Triệu Nhị đây.

Hồng Tiểu Ngọc chen vào:

- Nhị thúc nay có lời hứa với điệt nữ rồi, nếu nửa chừng nhị thúc bỏ cuộc thì điệt nhi sẽ nhổ từng cọng râu của nhị thúc cho đến hết, để sau đó nhị thúc không dám chường mặt ra giang hồ nữa.

Triệu Nhị Tiền Sinh nghe nói đưa tay lên vuốt lấy hàm râu dài của mình một cái.

Xem thế hình như quả thật đã có lần Triệu Nhị Tiền Sinh bị Hồng Tiểu Ngọc nhổ râu rồi vậy.

Sự thanh lọc môn phái là chuyện rất nghiêm trọng này bỗng nhiên bị Hồng Tiểu Ngọc xen vào làm cho sự tình lại dễ dàng đi.

Thượng Quan Vũ nghiêm chỉnh:

- Triệu Nhị Tiền Sinh có điều gì chỉ giáo hay không?

Triệu Nhị Tiền Sinh cười hi hí:

- Thượng Quan lão huynh, tại hạ có nghe thiên hạ đồn đãi rằng cái vụ án của quý đồ đệ rất oan ức, tại hạ đến đây để xin lão huynh mở một đặc ân là nói rộng thời gian cho gã tìm cách minh oan, như thế có hay hơn không?

Thượng Quan Vũ cau mày:

- Triệu Nhị Tiền Sinh. Tiền Sinh vốn là nhân vật từng trải chốn giang hồ, những lời này đáng lẽ chẳng nên thốt ra từ miệng của Tiền Sinh mới là đúng hơn.

Triệu Nhị Tiền Sinh đỏ mặt:

- Xưa nay Triệu Nhị gia gia đây ở trong chốn giang hồ không kể gì luật pháp là cái cá tính như vậy rồi, không thể nào thay đổi được.

Thượng Quan Vũ lạnh lùng:

- Vậy thì ta không còn nể nang gì được nữa rồi.

Theo đó, cánh tay của Thượng Quan Vũ giở cao lên.

Hồng Tiểu Ngọc la to:

- Nhị thúc, nếu Thế Dân huynh có mệnh hệ gì, tiểu điệt sẽ phải chết sống với sư thúc đó.

Triệu Nhị Tiền Sinh thề lưởi:

- Chớ có nóng nảy.

Đột nhiên, Triệu Nhị Tiền Sinh lắc mình tới Đường Thế Dân, giơ bàn tay vẫy lia lịa:

- Thượng Quan lão huynh hãy ngưng tay, để tiểu đệ phân trần. Nguyên con bé này tánh nết rất ly kỳ, quái gở, thân phụ của cô ta còn không trị nổi nữa là bất cứ một ai. Huynh đài từ phương Bắc tới đây thuộc về khách, chưa thể hiểu rõ mọi sự tình đầu, vả lại hai đảng đều là cao nhân hùng cứ nhất phương chứ đâu phải tầm thường, nếu sơ suất để cho câu chuyện bùng nổ lớn, tiểu đệ sợ e có chuyện không may.

Cánh tay của Thượng Quan Vũ chột ngưng lung chừng, rồi trợn mắt nói với Triệu Nhị Tiền Sinh:

- Triệu Nhị Tiền Sinh! Thượng Quan Vũ lão phu hành đạo trên giang hồ, không có trận nào mà chưa trải qua, chiến chinh sống chết đã quen thuộc từ lâu rồi, ngoài chính nghĩa ra không khuất phục gì cả.

Cho nên dù Hồng cô nương có cái tính tình kỳ quặc, hay quái gở đến đâu cũng không thể nào thay đổi được tình thế. Quy củ môn phái lão phu trước sau như một.

Hồng Tiểu Ngọc nói to:

- Nhị thúc, nếu nhị thúc thất hứa với tiểu đệ thì buộc lòng tiểu đệ phải ra tay giết người vậy.

Hiện trường nặng trịch đến ngạt thở.

Đường Thế Dân lay chuyển tâm niệm. Chột quay mình lại nhìn Hồng Tiểu Ngọc rồi nói:

- Hồng cô nương! Chuyện của tại hạ xin cô nương chớ chen vào, tại hạ tự giải quyết cũng được rồi.

Xin cô nương tự tiện tháo lui.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng:

- Nhưng tiểu muội thì nhất định chen vào chuyện này, không một ai có thể ngăn cản được.

Đường Thế Dân hỏi:

- Hồng cô nương viện lẽ gì chen vào câu chuyện của người.

Hồng Tiểu Ngọc đáp:

- Từ xưa tới nay bất cứ chuyện gì hễ tiểu muội thích là tiểu muội can thiệp, không cần biết tới hậu quả.

Bất giác Đường Thế Dân phải băng khuông trong lòng.

Chàng biết Hồng Tiểu Ngọc nói ra là sẽ hành động liều lĩnh chứ không hề nói dối một chút nào.

Lại thêm lão Triệu Nhị Tiền Sinh kia không kể gì đến quy củ giang hồ, đã thấy can thiệp thật là khó xử đây.

Nếu sư phụ chàng hôm nay không thi hành được quy củ của bốn môn thì kể từ nay chẳng còn dám ngó thấy mặt bất cứ một ai trên chốn giang hồ này nữa cả.

Cái sỉ nhục đó trọn đời lão nhân phải nhận chịu.

Như vậy tội lỗi của chàng lại càng nặng nề hơn nữa đối với sư môn, thật là một điều chàng không bao giờ muốn.

Cho nên Đường Thế Dân lạnh lùng nói:

- Hồng cô nương, nay tại hạ hiểu rõ cô nương đang nghĩ những gì rồi, giờ ta xin nói thẳng với cô nương một điều là ta chẳng bao giờ yêu thương được cô nương, bởi vì ta có cuộc hôn phối với một cô gái khác rồi, bất cứ sống chết gì ta cũng không đáp ứng được. Xin cô nương chớ nên theo đuổi ta nữa làm gì một thứ tình chỉ là vô vọng mà thôi.

Những lời của Đường Thế Dân vừa thốt ra quả thật khiến cho người nghe không thể nào chịu nổi.

Chính chàng cũng muốn nói như thế để cho Hồng Tiểu Ngọc bỏ ra đi đừng can dự vào chuyện riêng của chàng nữa.

Dù sao Hồng Tiểu Ngọc cũng là một tiểu thư khuê các chứ đâu phải hạng gái tầm thường.

Sau khi nghe qua những lời của Đường Thế Dân thốt ra chợt thấy gương mặt xinh đẹp như đóa hoa của nàng tái lại.

Từ nơi nhãn quang bỗng hiện vẻ sát khí lầy lừng có thể giết người trong nháy mắt.

Nàng hét to:

- Đường Thế Dân, giờ ta chẳng quản người từng hứa hôn với bất cứ một gái nào hay không cũng mặc kệ, ta cũng chẳng quản người có thương yêu ta hay không, người chỉ nên nhớ lại những lời ta đã bảo người từ trước trong tửu quán thành Khai Phong, cứ hễ chuyện gì ta thích là nhất định ta phải đạt thành, còn khi món vật mà ta không cần tới nữa thì cũng chính tự nơi tay ta hủy diệt nó đi. Như vậy người đã hiểu rồi chứ!

Đường Thế Dân rung động cả tâm thần:

- Hồng cô nương, hành động và tư tưởng của cô nương nay khiến ta càng thêm chán ghét cô nương mà thôi.

Hồng Tiểu Ngọc nhăn mặt thật là khó coi, nhưng liền đó nàng thò tay vào lưng.

Soạt!

Một tiếng khô khan nổi lên, Hồng Tiểu Ngọc đã tuốt trần thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Đường Thế Dân gục đầu xuống lạy sư phụ:

- Sư phụ, tội của đệ tử quả thật đáng chết.

Song Đường Thế Dân chưa kịp dứt lời thì ngón tay của Thượng Quan Vũ đã điểm xuống huyệt đạo trên mình chàng.

Cú điểm huyệt này nhanh như chớp.

Đường Thế Dân rú lên kinh hoàng.

Công lực của chàng liền đó bị cái điểm huyệt của Thượng Quan Vũ mà tiêu tan đi cả rồi.

Triệu Nhị Tiên Sinh đứng cách đó vài bước cũng không ngờ Thượng Quan Vũ lại hành động khẩn cấp như thế nên có muốn ra tay cứu vớt Đường Thế Dân cũng chẳng còn kịp nữa.

Ngọn đuốc của lão nhân vừa xấn ngang lưng Thượng Quan Vũ đã phải tháo lui về phía sau.

Hồng Tiểu Ngọc thấy biến cố thét lên:

- Lão tặc muốn chết.

Cùng theo tiếng thét lạnh lạnh ghê rợn đó Hồng Tiểu Ngọc bắn mình sang bên Thượng Quan Vũ.

Chiếc bóng của nàng thần tốc khiến cho Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên đã có ý đề phòng cũng không thể nào ngăn cản được.

Đồng thời bọn họ cũng không còn thời giờ tuốt vũ khí kịp.

Hồng Tiểu Ngọc bắn tới Thượng Quan Vũ huy động thanh trường kiếm đâm vào yếu huyệt lão nhân.

Triệu Nhị Tiền Sinh ngó thấy kinh hãi trong lòng, hét lên một tiếng phóng người qua.

Lão lệ như làn chớp thò tay nắm lấy cườm tay cầm kiếm của Hồng Tiểu Ngọc.

Lão nhân hét:

- Con bé này chớ nên gây chuyện.

Hồng Tiểu Ngọc vẫy vùng không khỏi Triệu Nhị Tiền Sinh, liền dùng ngọn chưởng kia đâm vào ngực lão.

Theo người nào khác chắc chắn đã bị một chưởng của Hồng Tiểu Ngọc đả thương rồi.

Song Triệu Nhị Tiền Sinh võ công cao cường, liền giơ tay kia chụp ngọn chưởng của thiểu nữ.

Bấy giờ hai tay của Hồng Tiểu Ngọc đều bị Triệu Nhị Tiền Sinh nắm lấy không còn hành động được nữa.

Hồng Tiểu Ngọc hét lớn:

- Nhị thúc để họ giết chàng rồi!

Triệu Nhị Tiền Sinh nói to:

- Hiền điệt nữ đã điên rồi hay sao. Gã Đường Thế Dân kia chưa chết tại sao cháu lại hùng hổ như thế.

Hồng Tiểu Ngọc thở hào hển dòm qua:

- Sư thúc bảo sao. Đường Thế Dân nay chưa chết à?

- Đúng vậy.

- Chứ chàng đã thế nào rồi?

- Gã họ Đường chỉ bị lão kia phết đi võ công chớ chưa tuyệt mạng, cháu chưa nhận ra sao.

Hồng Tiểu Ngọc thở hổn hển, mặt mũi tái xanh chưa thốt ra được lời vì quá kinh hoàng và thịnh nộ.

Lúc ấy chỉ nghe Thượng Quan Vũ cất giọng run run cực kỳ kích động nói với Đường Thế Dân:

- Đường Thế Dân, từ nay trở về sau ngươi không còn là môn đệ của bốn môn nữa, ngươi có thể hành động theo tư cách riêng biệt của ngươi trong chốn giang hồ này.

Thốt xong những lời sau cùng này Thượng Quan Vũ lệ làng rời khỏi sân trường không hiểu tại vì quá phần nộ hay vì xúc động.

Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên nhận thấy sư phụ đã đi rồi không còn lý do gì ở lại được nữa, nên cũng lần lượt cất bước theo sau.

Bấy giờ ả nữ tỳ Đinh Hương từ từ bước tới trước mặt Đường Thế Dân đang sững sờ cả người lên.

Hai hạt lệ trong khóe mắt ả nữ tỳ xinh đẹp như tiền nga này đã thấy chảy ra ngoài.

Triệu Nhị Tiền Sinh cũng vừa buông hai tay Hồng Tiểu Ngọc ra.

Hồng Tiểu Ngọc nhìn Triệu Nhị Tiền Sinh chợt khóc rống vừa nói trong cơn ghen ngào:

- Nhị thúc chuyện xảy ra như thế, từ nay cho đến trọn cuộc đời cháu không nhìn nhị thúc nữa.

Triệu Nhị Tiền Sinh cười khắc khổ:

- Hồng diệt nữ, lão Thượng Quan Vũ chấp hành kỷ luật của môn phái phạt kẻ tội phạm trong môn quy mình, làm sao chú có thể ngăn chặn lại cho được, huống chi gã chưa có chết thì mọi điều có thể làm lại. Bảo thật trọn cuộc đời của thúc thúc từ trước tới nay chỉ mới hành động vô lý lần đầu tiên vì diệt nữ thôi. Diệt nữ chớ có bảo từ nay không thèm nhìn nhị thúc mà tất cả người trong chốn giang hồ cũng chẳng một ai thèm nhìn tới mặt nhị thúc nữa rồi đây.

Hồng Tiểu Ngọc hừ lạnh lùng, đưa tay lau nước mắt.

Nàng tiến nhanh tới chỗ Đường Thế Dân đang nằm hai dòng lệ chảy xuống má rờn rờn.

Nàng chỉ nhìn chàng mà chưa thốt ra lời nào cả.

Lúc này Đường Thế Dân từ từ đứng lên, sắc mặt chàng lạnh lùng khiến cho ai nhìn qua cũng phải khiếp sợ.

Hiện giờ công lực của Đường Thế Dân coi như đã tiêu tan đi cả rồi, trở lại như người bình thường vậy.

Triệu Nhị Tiên Sinh cũng lắc mình sang phía Đường Thế Dân đứng đó lấy mắt nhìn chàng với vẻ thương hại.

Thần tình của vị lão nhân này xem qua rất là trầm nặng.

Hồng Tiểu Ngọc đã biết Đường Thế Dân mất cả công lực liền quay sang Triệu Nhị Tiên Sinh hỏi:

- Nhị thúc, bây giờ phải làm thế nào đây?

Triệu Nhị Tiên Sinh nói:

- Hiền đệ nữ nói như thế nào thì nói, hiện giờ theo nhị thúc chỉ còn cách tập luyện lại võ công ngay như giây phút đầu là hay.

Hồng Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Nếu để cho chàng tập luyện lại thì biết bao giờ chàng mới tựu thành như hôm nay, có lẽ chàng già mất đi thôi.

Nàng hỏi:

- Có cách nào hoặc có nhân vật nào hồi phục lại công lực của Thế Dân huynh trong một thời gian ngắn hay không?

Triệu Nhị Tiên Sinh lắc đầu:

- Chú chưa có nghe qua nhân vật nào có thể phục hồi công lực người khác bao giờ cả.

Bây giờ chỉ là câu chuyện đồn đãi trong chốn giang hồ xưa nay đó thôi.

Trong khi Triệu Nhị Tiên Sinh và Hồng Tiểu Ngọc bàn bạc với nhau cách phục hồi công lực của mình thì Đường Thế Dân đưa cặp mắt hết sức lạnh lùng nhìn qua một cái.

Sau đó chàng bước đi.

Hồng Tiểu Ngọc gọi to lên:

- Đường Thế Dân, huynh định đi đâu?

Đường Thế Dân làm như không nghe tiếng gọi của Hồng Tiểu Ngọc tiếp tục bước vào trong rừng.

Công lực của chàng bị phế bỏ dĩ nhiên bước đi như những kẻ tầm thường vậy thôi.

Hồng Tiểu Ngọc lắc mình một cái đã tiến tới chắn ngang trước mặt Đường Thế Dân.

Nàng hỏi chàng:

- Đường Thế Dân, sao anh không nói năng gì cả? Hiện giờ anh muốn đi đâu?

Bị chặn trước mặt bắt buộc Đường Thế Dân phải đành ngưng bước trở lại nhìn Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng:

- Tại hạ đi đâu, làm gì chẳng cần Hồng cô nương phải quản tới làm gì.

Giọng nói này lạnh lùng quá độ, lại vô tình vô phương không còn chút nào thân mật cả.

Trái lại Hồng Tiểu Ngọc hiện giờ lại hết sức nhẫn nại không tỏ sự giận hờn sự lạnh lùng đó.

Nàng hiểu cái tâm trạng vô cùng bi đát của Đường Thế Dân hiện thời thì khiến chàng bi quan cực độ.

Chàng bắt cần tất cả mọi người chung quanh.

Nàng nói với giọng hòa hoãn:

- Thế Dân huynh, nay chúng ta hãy cùng trở lại Phong Bảo, tiểu muội sẽ nói với phụ thân tìm cách nào khôi phục công lực của huynh trong thời gian ngắn.

Đường Thế Dân nhìn đi nơi khác với giọng lạnh lùng chẳng chút tình cảm quan tâm gì cả:

- Chuyện này mặc tại hạ xử liệu, tại hạ không muốn bất cứ một người nào chen vào cả. Tại hạ cũng không muốn ai xót thương cho tại hạ hết.

Hồng Tiểu Ngọc nói:

- Đây không phải là xót thương mà là đạo nghĩa phải có của bất cứ người võ lâm nào.

Đường Thế Dân lắc đầu:

- Nay tại hạ chẳng cần gì hết, cô nương là cô nương, tại hạ là tại hạ, chẳng hề có một chút gì liên quan với nhau cả, xin cô nương tự liệu lấy đừng nói nhiều lời.

Tự nhiên hai hàng nước mắt của Hồng Tiểu Ngọc từ từ chảy ra, nỗi thương tâm đến tột cùng.

Nàng kích động:

- Đường Thế Dân, huynh đừng nên tàn nhẫn như thế này tiểu muội xin về Phong Bảo.
Nói xong Hồng Tiểu Ngọc muốn òa ra khóc xem nàng thật là thê thảm làm sao.

Thấy vậy Triệu Nhị Tiên Sinh tiếp lời:

- Đường thiếu hiệp theo ta thì Hồng Tiểu Ngọc mãi tới hôm nay mới biểu lộ tính nết của người con gái, từ lâu chưa có lần nào hiền dịu nữ ôn hòa. Vậy thiếu hiệp cũng nên chiều ý nàng trở về Phong Bảo rồi sau đó tìm cách khôi phục lại công lực đã mất.

Đinh Hương cũng tiếp lời:

- Tiểu nữ mong Đường thiếu hiệp chớ nên cố chấp trong hoàn cảnh hết sức khó khăn này, xin trở lại Phong Bảo rồi sau đó tìm cách phục hồi công lực cũng chẳng muộn gì.

Dường như những lời của ba người không khiến cho Đường Thế Dân lay chuyển một chút nào cả.

Chàng vẫn trầm lạnh xuống:

- Tại hạ từng bảo rằng tại hạ không cần một ai thương xót cho tại hạ cả, chớ có nhiều lời vô ích.

Trong khi đó.

Chợt Hồng Tiểu Ngọc nắm lấy tay của Đường Thế Dân nói bằng một giọng cực kỳ khích động:

- Như thế cũng được, nay tiểu muội xin theo huynh, huynh đi tới đâu tiểu muội theo tới đó.

Tâm hồn của Đường Thế Dân hiện giờ lạnh lẽo như giá tuyết chẳng còn chút cảm tình gì nữa.

Cũng chẳng có một thứ ma lực một thứ sắc đẹp nào mê hồn quyến rũ được chàng.

Chàng tuyệt tình thốt:

- Ai bảo cô nương đi theo ta? Cô nương đi theo ta để làm gì? Quả thật ta rất chán ghét cô nương rồi.

Hồng Tiểu Ngọc biến sắc:

- Đường Thế Dân, người nói thật?

Đường Thế Dân cắn răng:

- Ta không hề nói dối với ai bao giờ.

Hồng Tiểu Ngọc trợn mắt:

- Vậy thì ta phải giết ngươi trước rồi sau đó ta sẽ tự vận theo ngươi chứ không thể để cho ngươi lọt vào tay kẻ khác được.

Câu nói này khiến cho tấm lòng đã chết của Đường Thế Dân nhảy bật lên dữ dội.

Chàng không thể nào tưởng tượng cô thiếu nữ Hồng Tiểu Ngọc này lại có thâm tình sâu xa chừng đó.

Nhưng cũng chỉ thoáng qua ý niệm đó thôi, tâm hồn của Đường Thế Dân lạnh ngắt trở lại.

Hiện nay đối với sự chết sống Đường Thế Dân chẳng còn quan tâm tới nữa, đừng hăm dọa chàng vô ích.

Một võ sĩ bị tàn phế cả công lực, lại đuổi khỏi môn phái của mình, quả thật là cái sỉ nhục lớn lao nhứt trên đời, thà rằng chết đi còn hơn là sống sót.

Đường Thế Dân lạnh lùng thốt:

- Có muốn giết thì cứ ra tay, nay ta cũng chẳng còn muốn sống trong đời này nữa làm gì.

Hồng Tiểu Ngọc cười lên:

- Đường Thế Dân, huynh tưởng muội không dám giết chết huynh hay sao. Muội nói thật đấy, muội giết huynh rồi sẽ tự vận.

Đường Thế Dân cười nhạt:

- Hồng cô nương đó là sự thật. Ta không còn muốn sống nữa. Cô nương cứ giết ta đi. Có điều ta xin khuyên sau khi giết ta rồi cô nương chớ nên tự tử. Quả thật cô nương không nên chết theo ta.

Suýt nữa Hồng Tiểu Ngọc khóc òa, phải cắn môi để nén bật thành tiếng khóc:

- Đường Thế Dân, huynh... huynh...

Hồng Tiểu Ngọc thốt mấy tiếng đó rồi nghẹn ngào không còn nói thêm được lời nào nữa.

Mối tình của nàng quả là một mối tình tuyệt vọng, cho đến sắp chết cũng không được đối phương đáp ứng.

Còn gì bi thảm hơn yêu mà chẳng được yêu. Người yêu lãnh đạm đến giờ phút cuối cùng.

Lúc ấy Đường Thế Dân ngẩng đầu nhìn lên không gian không nói thêm nữa.

Hình như chàng đợi chờ hồn mình bước vào quỹ môn quan vĩnh biệt cõi đời ô trọc này.

Một lúc thật lâu.

Chợt nghe Hồng Tiểu Ngọc rít qua hai hàm răng bằng một giọng lạnh lùng và căm hờn tột độ:

- Đường Thế Dân, ngươi là một kẻ lạnh lùng vô tâm bậc nhất trên thế gian này, dòng máu trong cơ thể của ngươi nay đã lạnh ngắt đi rồi phải chăng?

Đường Thế Dân cứ ngẩng mặt lên không thèm nhìn lại cũng chẳng hề nháy mắt một cái nào.

Hiện tại cảm giác của chàng hình như chỉ có riêng chàng và cõi chết chứ chẳng còn một ai nữa hết.

Luôn cả thế gian này cũng không còn tồn tại trong đầu óc của chàng không quản đến Hồng Tiểu Ngọc.

Đến như Đinh Hương một thiếu nữ mà chàng có cảm tình nhất cũng xóa đi trong đầu óc của chàng.

Hồng Tiểu Ngọc nghiêng rằng:

- Đường Thế Dân ta lấy máu ngươi đây.

Thanh trường kiếm của thiếu nữ xinh đẹp giở lên cao nhắm ngay yết hầu Đường Thế Dân.

Chỉ một cái điểm nhẹ là hồn chàng về cõi chết. rồi.

Triệu Nhị Tiên Sinh cau mày:

- Hồng Tiểu Ngọc cháu không nên hành động quá nông cạn như vậy.

Đinh Hương tiếp lời:

- Tiểu thư chớ có nên quá si tình đến thế, nay chàng không xứng đáng cho tiểu thư hành động như vậy đâu.

Hồng Tiểu Ngọc cắn chặt môi, sắc mặt hiện lên sát khí lẫn bi thương tột độ.

Hiện giờ Hồng Tiểu Ngọc cảm thấy sự ảo diệt, sự đón đầu và ai oán đến không thể nào mô tả nổi.

Đường Thế Dân đợi chờ hoài vẫn chưa thấy Hồng Tiểu Ngọc ra tay liền lạnh lùng cất bước đi.

Hồng Tiểu Ngọc hét:

- Người chạy trốn đi đâu.

Ngọn trường kiếm trong tay Hồng Tiểu Ngọc theo tiếng hét phóng tới đâm vào lưng đối phương.

Rất may là Triệu Nhị Tiền Sinh đã dự phòng từ trước nên khi Hồng Tiểu Ngọc phóng đi lão cũng theo sát bên.

Lão nhân thò tay chụp lấy cườm tay cầm kiếm của Hồng Tiểu Ngọc nắm chặt lại.

Lão nhân hét:

- Hiền đệ nữ đã điên rồi!

Đinh Hương cũng kinh hoàng:

- Tiểu thư dừng tay lại, xin tạm để cho Đường thiếu hiệp rời khỏi chốn giang hồ sau đó sẽ liệu toan.

Hồng Tiểu Ngọc vùng trở ra loạt cười như điên cuồng, giọng cười rất chát tai đinh óc.

Chàng biết hiện giờ Hồng Tiểu Ngọc đang phẫn uất, bi thương tuyệt vọng hay là trào lộng luôn cả với chính mình.

Trong khi đó Đường Thế Dân loạng choạng tiến đi từng bước một vào trong rừng chẳng thấy quay lại một lần nào.

Chàng cũng không cần biết có ai rượt theo mình hay không.

Chiếc bóng của chàng mờ ảo ẩn hiện dưới mắt mọi người vô cùng cô đơn âm thầm.

Giây lát hình bóng Đường Thế Dân khuất dần giữa ngàn lá cây um tùm rậm rạp.